

Борислава Дворанац

ЛЕДЕНИ ЉУДИ

Борислава Дворанац
ЛЕДЕНИ ЉУДИ

Е-библиотека:
Савремени српски писци 2010.
Књига 1

Издавач:
Удружење писаца „Поета“

За издавача:
мр Павле Целетовић

Рецензент:
Веселин Целетовић Павлов

Технички уредник:
Весна Вукојевић

Лектура и коректура:
Милена Гавриловић

Штампа:
Електронско издање

Тираж:
500 примерака

ISBN 978-86-86863-34-8

www.poetabg.com
http://www.poetabg.com/htm/elektronska_biblioteka.html

Борислава Дворанац

ЛЕДЕНИ ЉУДИ

Београд, 2010.

ОВАКО ЈЕ ПОЧЕЛО

ЈА, ПРЕД ИКОНОМ СВЕТЕ БОГОРОДИЦЕ ТРОЈЕРУЧИЦЕ

Недостојна те части стојим
пред Светом Тројеручицом. Страх ме.
Плашим се да се не збуним. Присећам се.
Следим пример других.
Мајка свих мајки је испред мене.
Грли свог нејаког сина.
Осећам како ме милује својом Трећом руком.
Посматрам је погледом пуним дивљења.

Нешто у мени се мења. Више се не плашим.
Као да је открила мој страх.
Утешила ме својим сетним погледом.
Желим да је загрлим. Хтела бих да се захвалим
за умирење душе и тела мог. Речи нестају.
Не могу да се померим. Немам снаге.
Приклоних колена Икони Свете
Богородице Тројеручице.

Мољах се: Мајчице драга, погледај овај невољни
свет. Моли се за нас Мајчице. Ослободи нас греха.
Света, опрости ми! Опрости, Мајко Божија.

Опрости, услиши молитву моју.
Чувај нас и брани, драга Мајко Спаситељице.
Даруј ме здрављем и љубављу мојих ближњих.
Добра Мајко Христова, дај учини милост мени!
Желим да видим срећне оне које волим.
Боже, Господе, не уништи у мени наду
јер ја верујем у Тебе. Ја ћу се надати.
Чуј ме и услиши Господе, Боже, речи моје.
Не кажњавај ме за ситна сагрешења
мога нејаког тела.

Плачем. Разум ми говори да не заслужујем толику
Његову благородност. Душа ми изгара од жеља.
Кроз сузне очи угледах нејако дете у Мајчином
наручју. Његова безбрижност враћа ми снагу.
Амин. Боже, помози ми!

ЛЕДЕНИ ЉУДИ

Не, не изигравам бедника
Само нема никог поред мене,
И душа полако вене.
Ледени људи, ледене стене су око мене!
Крећем се међу њима
У очима им је лед.
Да, то су људи од леда.
Мени таква беда не треба!
Имам љубави за све, па и за ледене људе.
Доћи ће дан, када ћу неком да кажем сан.
Ускоро ћу угледати очи без леда.
Лутам као сена,
Да, ја сам сена!
Немам душу, немам тела,
Кажу да сам и немилосрдна жена.
Ал' доћи ће дан...
Добићу облик људског тела.
Нећу бити сена!
Душа ће бити одлеђена,
Срце ми није ледена стена,
А створили су ме људи од леда.

ГРАД МРТВИХ

То је место где живи зборе.
Где се облаци на Сунцу греју,
Мртви смеју!
Ту људе хвале само кад их жале.
Ако си полужив - тад си добар,
Ако си јадан болестан - тад си још бољи,
А ако си мртав - тад си најбољи.
Људи се хране туђом крвљу, знојем.
Воле те само када тонеш.
То је град у ком пријатеља нема.
Жив си када те грде, псују.
Када почнеш да пијеш, оговараш,
Са сваким да спаваш,
Тада си добродошао у том граду.
Брата за пиво продају.
Сваки дан их је све мање.
Неки срећни побегну,
Неки се охладе,
А неки ту и живе.
Ту у граду мртвих
Где се ништа не мења већ два века,
Ту је и моја колевка.

КЕР

Као кер на њиви моја душа живи.
Пита се шта је згрешио,
Зашто је кажњен да буде сам.
Плаши се звукова у тами.
Храну му отимају силници.
Он не мари.
Жели да се врати кући, газди,
Ал' нема где.
Тамо њему више није место.
Неко друго куче тим двориштем лаје.
Мора да престане да рони сузе.
Да схвати да никада неће да се врати.
Да се задовољи са то мало хране.
Ретким благим додиром очију бившег газде.
Да преживи,
Јер носи нови живот у себи.
Једно мало куче на њиви лаје.
Чува га кер од свих
И од бившег газде.
Научио је сам да преживи на пустој њиви!

ПЕТАК

Деведесет и првог дана
Милиони торби се спремају.
Они ме чекају, а не знају.
Стране су ми њиве, и мирисне шљиве,
И све што је било моје, далеко је!
Све птице трче свом лугу,
У загрљај лети друг другу.
Нека нова лица и понеки осмех
Боже, какав је то грех?
Бујице људи жуборе далеко, све даље,
А мене туга мори.
Неко ме туче; не, за нос вуче,
Сама, усред белог дана.
Све се креће, а ја грлим мече.
Опет бруји, њишти, пишти...
Муке без те руке!
У строју птица слушам гласе
Ал' оне кажу, зна се,
Делим храну да залечим рану.

ОПРОСТИ МАЈКО

Где си мајко моја мила?
Да си жива и здрава
Ма где била!
Очи те моје не виде.
Загрљај твој не памтим.
Твоје речи ме и сада секу.
Свеједно ми недостајеш.
И ја сам мајка,
Знам како се дете воли
Ал' твоје за тебе као да не постоји.
Увек сам ти сама.
Тежак је живот без мајке.
Перем, пеглам, кувам, болујем сама.
Нема ни дана да не мислим на тебе.
Где си мама?
Зашто сам ти увек сама?
Шта сам то Богу згрешила
Кад мајци нисам мила?
Опрости ми мајко што хулим.
Опрости једина, ти си ми живот дала
И за то ти хвала.
Нећу више над тобом живом плакати.

СНЕЖНО ЛЕТО

Опет ме прати киша,
А душа је све тиша.
Док музика свира,
Налазим се усред вира.
Не питам се зашто
Сена туге ме прати,
Јер душа не може да схвати,
Зашто срце пати.
Успорава лагано, па појача нагло,
Баш као ветар, са Бранковог брега,
Кад доноси грудву снега.
Црна грудва цвећем окићена,
А моја душа залеђена.
Ледено ми срце усред лета
Само да не дође до великог смета.
Још увек се Дунав плави,
Само се моја срећа не појави.
Зелено жбуње је вруће,
А око мене је све туђе.

TO SAM JA

ТО САМ ЈА

То што ћутим не значи ништа.
Само да ми је душа све
Изговорила одавно!
Тело навикло на мук.
Срце затајило не куца.
Топли мртвац је пред вама,
Блед као дух
Хладан као стена .
ДА ЉУДИ ТО САМ ЈА
МРТВА ЖЕНА!!!

ОСМЕХ

Опет сам ту негде
Између јаве и сна, врха и дна.
Или ме мрзе или ме воле.
Некад сам горе, а често и доле.
Где год да сам и ти си са мном.
Никада ме не напушташ.
Желим да те заборавим,
Можда и изгубим негде.
Узалуд се трудим
Да те не видим, не осетим.
Стално си на мом лицу.
Остави ме, иди!
Како да плачем кад си ту?
А можда је и добро што те имам.
Због тебе, нико не зна
Кад сам доле или горе.
Кад плачем, а кад се смејем.

МОЈЕ, ПСТ!

Нећу да останем сама,
Јер тада ми увек крене
И почнем да пишем
Неке глупе стихове.
Не дај Боже то никоме!

Зашто сам овако кажњена?
Да вечито нешто пишем и уздишем.
За чим вапи душа моја
Ни сама не знам броја?
Моја муза ме води до суза.
Утеху у књизи тражим,
Болу имена нема.
Шта сам ја? Жена?
Не, нисам!

Пишем и пишем, а шта?
Ко то зна?
Зато ти никад немој
Да читаш ово слово,
Да се не разболиш поново.
А ко си ти?
То знају сви.

Пст! Не смем наглас да кажем.

Пст! Ћути читаоче и ти.

Сакриј се у душу своју
Да осетиш тугу моју!

Пст! Пст! Ћути!

Нек сам наслути.

МИРИС

Хладноћа. Шум, и ево је креће.
Од прстију, преко колена, и узима ме.
Осваја полако део по део, пору по пору.
Препуштам јој се сва.
Милује ме по гузи, грудима, врату.
Ма, свуда! Осећам њен дах.
Како је неодољиво нежна,
стиска ме све јаче и јаче.
Волим је! Црвено се пали!
Не! Не желим крај, тек је почело,
А затим долази он, гребуцка нежно, чак боцка.
Црвени ми се тело. Опија, прија.
О, не, ево и њега! Увек све забрља.
Тако је јадно хладан, плав, бео, увек невесео.
Ал' осећа дрхтање мог тела, узима ме.
Сада је влажан и грли ме чврсто.
Отимам се из загрљаја
Јер жели ме он, мој верни друг,
Чека да ме загрли, да ме прими и осети,
А онда долазиш ти
И упија те цело моје тело,
И твој мирис ће остати на мојој кожи читаве ноћи.

ЖИВОТ У НАДИ

Све то зависи од мене.
Сетим се како је било лепо,
Окрутно туђе, а ипак моје.
Једно село, једна река.
Видиш да зависи од мене,
Јер сад сам странац.
Доста је да једног викенда.
Залаје познато куче,
Пролети камен, замирише бразда,
Поздраве ме улице
И да не будем више странац,
Већ гост у свом дому.
Али то већ не зависи од мене!
За све сам и даље странац,
Чак и куче на мене лаје,
А шапат се чује
Ко је то?
Не, не зависи од мене!
Ал' се сваки пут надам
Да ће ме неко препознати,
Поздравити, загрлити.
А видиш, ни то не зависи од мене
Само живи у мени!

ПРАВИ ПРИЈАТЕЉИ

ПРАВИ ПРИЈАТЕЉИ

Када вам нешто треба ту сам.
Када вас зовем нема вас.
Питам за помоћ ви обећате,
Дођем и ви недате.
Изговор увек нађете за нешто да ме слажете.
Ту сте да се смејете мом болу,
У леђа нож да ставите,
А кад вам нешто треба
Ви давите.
А шта ћу са вама?
НЕ МОЖЕ СЕ БЕЗ ПРАВИХ ПРИЈАТЕЉА!

ДРУГ

Често чујем песму ту:
Нема више друга мог...
А увек те видим ,
На улици у кафићу.
Носим те насмејаног.
Имаш онај чудан реп
И више ми ништа није смешно.
Када ти видим црну мајку,
Калуђерску браду оца
Бујице крену и помислим нема те!
Ал' ми се осмех врати
Ту си и увек ћеш бити ту.
Док год песма у мени тугу буди ,
Док год срце лупа,
И заувек док живе другарства,
Вечно ћеш бити жив!

ХИЈЕНА

Знам те, немилосрдно чудовиште
тако си јадно кратко плава
лицем хијене глумиш добротвора
све ти знаш!

Окрени се око себе
пливаш у океану, плуташ сама
ти и твоја паметна глава
остави нас на миру
не дави!

Нису прошли наши дани
ми волимо глупе стихове
не верујемо никоме
само солиш празну шерпу;
а волели смо те.

Морала си све да нас лажеш
не глуми више!

Твој крик нас неће заварати.

Пусти нас да летимо.

Не суди нам кад не знаш ко си.

Хијено не зови нас!

Лажи су твоја крв, твоје срце
у сплеткама си дама
и сад реци да си жена
ти пријатељ ни себи ниси
хијено пусти нас
остај сама!

ПИЈАВИЦЕ

Ово је песма о вама
Људима са којима радим, живим.
Сви сте ви слични али нисте исти.
Насмејани, мрзовољни, а ипак лицемерни.
Глас вам је исти - лажан.
Звук телефона, штампача, музика
Лоша гардароба и ја.
Ћутим и трпим све ваше глупости.
Псујете, лажете, вређате
По глави ми скачете
Али нећете да ме отерате .
Мене анђео код куће чека
За њега ја живим.
Крвопије шта чекате?
Пијавице изволите
Служите се!!!!

О ТЕБИ

О ТЕБИ

Не могу да пишем о теби.
Ти ниси вредан мојих речи.
Све је твоје лаж!
Од данас до никад.
Све ти је друго битније,
Зато те напуштају мисли моје.
Срце за тебе место нема.
Тај откуцај посветићу другом.
Много бољем од тебе.
Поклонићу га ветру,
Да осети младост моју,
Да ме понесе својим крилима,
Да полетим и ја,
Као никад са тобом
Са њим пред Богом!

НЕБО

Зашто си тако сиво
Небо моје плаво?
Зар ти нимало није стало до мене?
До мог осмеха?
Док ти Сунце кријеш
Он је далеко од мог тела.
Нема ко да га загреје, насмеје.
Иди сиви облаче!
Смилуј се мојој души.
Дозволи ми да добијем
Опроштај од мог драгог!

ЛАЛА

Каква будала, јадна и смешна.
Вечито грешна.
Пред Богом, људима и собом.
Надах се љубави са тобом.
Знала сам да ме не можеш волети,
Ал' не могах ти одолети.
До јутрос сам певала о срећи.
Сад сузе над нама роним.
Знам да је крај,
Збогом лало!
Жао ми је судбине твоје,
Памтиће те срце моје.
Збогом и хвала лало мала!

МОМ ПУЖУ

Ти си пламен који ме мами,
Мој господар у тами,
Сунце дању, осмех самоће.
Твоје плаве очи,
Мирис нежно јак,
Осетим,
При помисли на тебе.
Срце престаје да ради.
Препуштам ти се немо.
Постајем овчица и иста она мала девојчица,
Без разума и мисли,
Препуна осећања.

Срећна, јер знам да ме волиш.

ВРЕМЕ ЗА СРЕЋУ

Јуче за нас не постоји.
Избрисала сам ти име
Слово по слово.
Увело је и оно наше дрво.
Не волим те.
Никада ме ниси волео.
Сутра је било бајка.
Пусти снови.
Без заједничког јуче, сутра,
Сада је време за срећу
Без тебе!

ЗБОГОМ

Рећи ћу ти још само једно последње
Жао ми је.
Зашто?
Не знам ни сама.
Можда што нисам
твоја бела дама
или што сам те увредила.
Не.
Ипак ме боли тишина!

ОПРОШТАЈ

За све, за све ти опраштам!
За паклени презир родитеља,
За убиство брата и крв моју,
За пакт са ђаволом, клетву пријатеља,
За трајно мучење страсти,
За отровне пољупце, без којих и сад не могу.
За горке сузе љубави моје
За све ти опраштам,
Јер те волим!
Не иди! За опроштај,
Ја тебе молим!

Как обращатся тебе ты или Вы?

Я думаю по-русски,
Говорю по-русски,
Когда мечтаю о Вас.
Так легче говорить о любви,
Чтобы весь мир не узнал о секрете сердца.
Не знаю что делать с этим чувством?
Легче было когда мы не говорили о любви.
Мы любили друг друга всегда.
Мне это сознание было достаточно на всю жизнь.
А сейчас когда Вы целовали меня,
Гладили мои руки, щеки,
Мне не будет достаточно ни сто четыре года,
Чтобы любила Вас, тебя.

ОДЛАЗИ

Слободна нисам и нећу ни бити.
Ти њему отац ниси.
Никада га нећеш волети,
За њега бринути.
Напослетку ћеш и мене оставити.
Страст ће проћи,
Мила ти нећу више бити,
Досадиће ти сузе моје,
Гнушаћеш се мог бола.
Видећеш у мени старицу.
Немој да ми се кунеш!
Узалуд ме лажеш!
Одлази! Ђаволе, не искушавај ме!
Не верујем ти ни реч!
Одлази! Када те молим
Јер после трећег ја те волим,
Може да попусти срце моје.
Не! То не!
Иди! Ја ћу верна њему бити.
Одлази!

СЕБИЧАН ЧОВЕК

Желим да ме волиш као тебе ја.
Без услова, предрасуда,
А ти увек само желиш моје тело.
Не би са мном да делиш радост и сузе.
Хоћеш све да оставим због ноћи са тобом.
Зар мислиш да си вредан живота мог?
Љубав не долази из срца твог!
Себични човече,
ја могу да волим непријатеља свог.
Ал не могу и нећу никада да повредим
анђела мог.
Он ми дарује сву овоземаљску љубав.
Ни рај са тобом није већи од тог,
А не једна грешна ноћ!
Не можеш волети тело без душе.
Збогом себични човече,
Пусти ме да те волим, да живим!

ПЕСМА О ВАМА

Не, Ви нисте дигли руке од мене!
Урадили су то мама, тата, бата.
Тетке, ујаци, стрине - сви ме се стиде.
Али не и Ви!
Не, Ви нисте дигли руке од мене!
Да ли ми нудите спас или пропаст?
Сигурно спас.
Не, Ви нисте дигли руке од мене!
Ваша понуда разлог је за осмех,
Нада новог дана.
Не, Ви нисте дигли руке од мене!
Хвала!

ШИШМИШ

Твоје речи су Сунце,
Обећања лепи снови.
Не можеш ти ништа.
Свима се клањаш,
Глумиш лава.
Ни џентлмен ниси.
Причаш гласом наде
У раскораку хваташ младе.
Кроз сваку реч она се чује,
Сваким гестом је нудиш.
Ко зна за чим жудиш?
Проживео си многе зиме
Стално се хвалиш тим!
Образ од ђона тврђи.
У лице ми бацаш гуме, подизаче
Те ствари мени ништа не значе.
Ни тај златан сат
Ништа то није моје.
Теби те ствари добро стоје.
Прикриваш изглед слепог миша.
Склањај прљаве шапе са мене!
Не заклањај ми Сунце!
Њега је жељна душа моја,
А не лажног сјаја твог!

МАШИНА

Нисам више мала твоја.
Срце ти је за мене немо.
Душа ти је посвећена њему.
Без њега више не можеш да живиш.
Сада њему дарујеш пажњу сву,
За друго си слеп.
Од живота ти не треба више
Парче хлеба, пар крпа и комп.
Ту места за мене нема,
Моја душа о томе не снева.
За свог сина желим више,
Нама треба живо биће,
А не полу-човек, полу-машина.
То мајка природа не ствара.
Такво биће не усрећује дете моје.
Одлази од нас МАШИНО!!!!!!!!!!!!

ЛУЦИФЕР

Желела сам нешто,
Надала се нечем, сањала,
Живела у облацима,
А где сам сада?
Луцифер ми господар,
Превари ме ђаво са сто лица.
Жеље посташе тамница,
Љубав окови, а снови...
Крв ми пуни уста, душу
Увек из почетка.
Смрти, зашто си далека?
Нисам веровала да постојиш,
А ти ми господариш.
Убиј ме!!!
Ослободи ме тела.
Да се поново родим, као нечији анђео.

ЗБОГ ТЕБЕ

Због тебе, се осећам јадно.
Узео си ми тело,
Разбацао душу.
Гадим се себе, због тебе!

Због тебе, стидим се себе.
Својих речи, дела.
Остала сам без принципа,
Начела, због тебе!

Због тебе, сам крива
Пред Богом.
До пола у пакао стигох,
А све, због тебе!

Због тебе, мрзим себе!
Цео свет!
Људима не верујем,
Претерујем, због тебе.

Због тебе, се не смејем,
Не желим нови дан,
Смрт призивам.
Због тебе!

Смеј се мом гробу,
И на њему ће писати
ЗБОГ ТЕБЕ!!!

ГУБИ СЕ

Не могу теби песму да пишем.
Смешан си.
Мислиш да наседам на отрцане форе?
Желиш трофеј?
Љубавник ми не треба.
Губи се!
Ја сам удата.
Не тиче те се:
Да ли сам њему кристална чаша у витрини?
Да ли му је фудбал од мене милији?
И све остале ствари.
Не дави! Губи се!
Још моје срце за њега куца.
Њему се радује душа моја у хиљаду боја.
Губи се!

КАЖЕШ

Кажеш да још видиш сјај у мојим очима.
Видиш ме насмејану у сну.
Разбудиш се и нисам ту.
Где су били снови твоји
када су те миловали прсти моји?
Љубави ти за мене ниси имао
О другој си сневао!
Сада када сам мајка,
Њему жена,
Сада ме дозивају снови твоји!
Нема ме.
Неће ме никада више ни бити!

ГДЕ СИ?

Ти си Сунце мог дана.
Желим да ме грејеш, насмејеш!
Усрећи ме свака твоја реч.
Волела бих да си увек поред мене.
Довољно ми да те гледам,
Ништа са тобом није немогуће.
Не, не иди!
Желим да будеш мој!
Са тобом дан је песма, живот бајка.
Да, ја сам мајка, жена,
Али те ипак волим као првог дана!
Као клинка куче
Моја душа за тобом вапи,
А тебе нема!
Где си нестао љубави?

ЗА СРБИЈУ

ЗА СРБИЈУ

Боже, овде на ливади ја те молим:
За земљу своју, за Србију,
За Српске светиње.
Спаси нас Боже!
Не дај им да ложе наше иконе.
Помози нам Боже!
Да се окупимо, ујединимо,
Да по милионити пут одбранимо
Наш завичај, обичај.
Нашу славу, Светог Саву, Лазареву главу.
Помози и њима да схвате,
Да деца хајдука пате,
Да смо и ми људи,
Да нас не дирају.
Боже, нек схвате да ће пробудити
Куку и мотику.
Да немамо више снаге, крви, зноја,
Преплављена је земља моја.
Нек схвате да ми не молимо
И да ћемо увек за своју земљу да се боримо!
Србија никада није мала, ма колико је делили.
Србија то смо ми!
Нек' схвате Боже, док не буде касно.

ДОМОВИНА

Домовино моја мила
Не могу да верујем шта сам доживела.
Бране ми да те видим.
Не дају ми да ти приђем.
Кажу да тражим дозволу
Да посетим гроб оца, мајке?
Та ја сам ту одрасла!
Дозволу за Пећку Патријаршију?
Не могу да тражим то је моје!
Свака шљива, сваки камен
И ова река и овај мост.
Дозволу за ваздух нико не тражи.
Нећу ни ја!
Идем, а ти пуцај
По сред срца
Које само за своју земљу куца!

КОСОВО

Ти си ја.
Да није тебе не бих знала ко сам.
Ти си ваздух, вода, слобода!
Ти си историја, будућност, нада.
Ти си небо, трава, птица.
Где год одем, ти си.
Где год погледам, ти си!
Могу да ти дају име,
Нову заставу, грб.
Да скачу по теби,
Да причају чудним језиком.
Могу и да кажу да си њихово,
Ал' ја ћу свом сину рећи
Косово је твоја дедовина!
Воли сваку груду Свете земље
И свом сину и ти реци
Да никада не заборави ко је
Да воли своју домовину!
Ти пролазнице када ово прочиташ,
Стави руку на срце своје
И осети љубав, мир
Које ти шаље Света земља Косово!
Запамти!
То је моја дедовина.
Моја и мог сина!

СТРАНАЦ

Стој, стани странче!
Не гази моју траву,
Не дирај моје цвеће.
Стој, стани странче!
Не терај моје птице,
Не ломи моја крила,
И мрави живе.
Стој, стани странче!
Пробудићеш хајдука,
Новим кораком,
Овом капљом зноја
Буди се земља моја!
Стој, стани странче!
Не дирај реке, планине и поља
Ово је земља моја.
СТОЈ, СТАНИ СТРАНЧЕ!

ВАСКРС

Ово је дан наде.
Срећа испуњава младе.
Љубав се ваздухом шири,
Тузи места нема,
Ни дрвеће не дрема.
Глас звона разлеже се на све стране.
Осмех се на свим лицима чује.
Бака ручак спрема,
Породице се окупљају.
Пријатељства настављају.
Овог Светог дана Сунце јаче сија.
У ИМЕ СПАСИТЕЉА
Сви певају, играју.
Лоше заборављају, опраштају.
Моле се Богу за љубав, здравље, слогу.
Молим ти се Боже и ја
За све људе овог света.
Опрости нам сви смо грешни, нисмо вечни.
Даруј нам оно мало да бисмо били срећни.

НЕК' БОГ СУДИ

Ја вас жалим!!!
И наглас због вас плачем.
О Лазаре, царе српски,
и Милице, сестрице мила,
Ни ваше кости немају мира.
Земља вам је изнедрила сина,
Све Бранковић до Бранковића.
Да сте живи, и Турци би вам сада, мили били.
Издаде вас, чедо ваше,
И затражи огњиште наше.
И даде га Јуда,
Као да никад, ваша крв,
Није текла туда.
Као да српско није од памтивека.
Променило се све.
Не боје се ни људи, ни Бога,
Само до џепа мисле свога.
Ал' дај им Боже, огањ вечни,
Ако мисле да су на овом свету срећни.
Што издаше оца свога,
Нек' им казна буде од Бога.
И нека тако увек буде,
Кад већ људи немају право да суде.

НАДА

Била си велика
Била си мала
Ал' си ипак опстала.
Увек су те освајали,
Око тебе ратовали,
Тобом владали.
Па и сада владају творови тобом.
Ал' ти знаш да ће доћи дан,
Запеваће срце твоје,
Поносно ћеш дићи главу,
Збацићеш окове.
Србијо, има наде!
Док се Дунав плави,
Сунце излази,
По твом небу док лете соколови,
Ти ћеш живети!

ВИДОВДАН И СВЕТИ САВА

Некада су те славили,
Поносили се тобом.
Данас су те многи заборавили.
Изгубио си се негде између дана и ноћи.
Сећају те се још само ретки
И они старији од педесет лета.
Седа коса им не смета да те чувају од заборава.

Децо ко је био Свети Сава?
Мук!

А када је Видовдан?
Шта је тада било?
Шта се збило?

Неко се и сети да је Свети Сава школска слава.
А да је Видовданак царев
То знају само стари,
Памте и датум.
Срећа твоја Видовданче
Што је Србад старија,
Па те од заборава
Чува књига и седа глава.
Ови млади негде јуре,

За тебе, традицију немају времена.
Забораве чак и Светог Саву!
Бака уз прељу прича о Светом Сави,
А дека се сећа Косовског боја.
За њих нико не мари
Бунцају стари!

И ЖИВОТИЊЕ ЗНАЈУ

Овде се живи од наде
Момци, девојке не раде.
Сви чекају изборе.
Нова власт, нова нада
И све у воду пада.
Ништа се овде не мења
Сем годишњих доба и гардероба.
Пада скупштина, влада и шта сада?
То домаће чак и дивље животиње знају.
Идемо на изборе,
Народ се пита...

СРБИЈА

Остала си сама Србијо мати.
Сва су те деца напустила
Али ти немој плакати.
Шта ће ти Дурмиторске горе, плаво море?
Загреб, Мостар, Сплит, Бањалука?
Не кукај за њима.
Одлетели су.
Не покушавај да их вратиш,
Само ћеш улудо да патиш!
Одрасли су!
Посвети се жутом мору,
Милуј Дунав и Саву.
Децу препусти забраву.

ЗЕМЉО МОЈА

Лепа земљо моја
Српски је избрисан са твојих улица.
Од Суботице, Аде
До Кулпина па и даље
Нико Српски не разуме,
Ћирилицу не пише.
У рођеној земљи сам гост.
Туђи језик учим да код куће зборим.
Плачи земљо моја!
Продали смо те за кору хлеба.
Одрекли те се и за мање.
Кукољ је овладао тобом
Претворио нас у робове.
Плачи земљо моја!
Тужна је чељад твоја!

АНЂЕЛИ

АНЂЕЛЧИЋ

Опет кука моја беба
У вртићу га игра чека
Али он забаву не жели
Са мамом би све да дели.
Заборави од петка до понедељка
Васпитачицу и другаре,
Све игре нове и старе.
Са мамом и татом на посао хита.
Брзо се разочара глава мала
Када види старог домара,
Познат жубор, децу, врата.
Виче МАМА, ТАТА, а нас већ нема.
Отишли смо далеко,
А у срцу носимо љубав
Према АНЂЕЛУ том. Ужурбано радимо
Да се што пре по анђелчића вратимо!!!!

ОСМЕХ СРЦА МОГ

Твој осмех је моје благо
Волим те бебче драго!
Твоја плава коса, очи
Дају мир мојој ноћи.
Анђеле живота мог
Теби пишем овај слог
Да знаш да те волим више од свих!
Ти си мој ваздух. Нада
Без тебе све у воду пада.
Ти си моја срећа,
Драги анђеле то знај.
Док год морем тече вода,
Док Земља кружи око Сунца,
Дотле ће моје срце за тебе да куца!

ДЕВОЈЧИЦА

Зовем се Тања, Ивана, Маја...
Бледе уснице плавооког анђелчића, зборе.
Лице бело, коса жута
гледаш ме издалека.
Играла би се, ал' се стидиш!
Љуљаш се сама.
Смех ти је нем.
Спрема се киша,
А ти? Крадеш Сунце.
Срећу стављаш у уста, жубориш.
Испод тобогана бара,
не бојиш се идеш сама.
Ти си слатка Вера!
Клацкаш се, трчиш.
Као имаш бату, секу.
Тужно те стари тата са клупе гледа,
поносом му очи сјаје
док срећна мајка лети теби
у загрљај са неба.

О АУТОРУ

Борислава Дворанац, рођена Ивковић, 1984. у Вишњићеву, селу у околини Шида. Апсолвент на катедри за Руски језик и књижевност у Новом Саду. Још у основној школи показивала је љубав према поезији. Први пут је анонимно објавила песму у школском часопису "Бранко" у Срем. Карловцима. Од 2008 г. је сарадник часописа "Поета".

Песме су јој објављиване у зборницима са следећих конкурса:

Конкурс родољубиве поезије "*Даринка Јеврић*"
2009, Београд
„*Вршачко ђеро*“ - 2009, Вршац
„*Гарави сокак*“ - 2009, Инђија
„*Ђирилица - слово Српског лица*“
2009. Велики Петровац
„*Песничко пролеће Чукарице 2009*“, Београд

**Мишљење о рукописној збирци „Ледени људи“
аутора Бориславе Дворанац**

„И најдужи пут почиње првим кораком.“ Уистину, да ли је ова, прва по реду, збирка поезије Бориславе Дворанац, тај први корак који сваки песник мора да начини? Иако поодавно пије воду са Хипокрена врела, управо сада је одлучила да поезију, која је по дефиницији (ако се иста уопште може дефинисати) расправа са сопством, подели са читаоцима ове збирке. Њена промишљања, исказана искреним речима (којих је, нажалост, данас све мање), указују на праву словенску душу окружену таласима транзиције, који управо теже да исту промене. Спознајом правих вредности, госпођа Дворанац доказује да ће не само сачувати душу своју већ и оплеменили многе друге који ће читати ове песме. Збирка је подељена у шест цилуса од којих први има намену пролога. Тај додир музе, који је осетила пред иконом Свете Богородице Тројеручице, проткао је и њено разумевање живота и спознају човека. Зато су њени стихови тако грки кад говори о њима. И док, окружена леденим људима, плаче над живом мајком, покушава да схвати зашто јој стихови навиру кад остане сама. Управо тај страх од самоће увек, изнова и изнова, изнедри нове стихове. И следећа два поглавља ове збирке посвећена су немирима душе, који као таласи запљускују читаоца. Након тога, када песник рече шта има о људима, и тиме олакша душу своју, наступа изненадни

смирај. Читалац се нађе усред бонаце, одакле може сагледати широка пространства душе. Поглед аутора, који сеже до самог Косова, грли и брани домовину својим Световидим оком. Светосавље и Православље, српски језик и писмена, вазносе нас ка небу, ка поглављу насловљеном Анђели. Аутор још једном доказује да смо све провалије, пред којима се Српство налазило, могли прећи само загледани у небо. Да смо гледали доле амбиси би нас давно прогутали. Због тога је и овај њен први корак, којим је госпођа Дворанац храбро зако-
рачила у друштво поета, тако чврст и сигуран. Време и људи ће од ње искалити песника, важно је да је као човек загледана у небо и праве вредности. Јер, данас су многи аутори летели као песници, а падали као људи. Зар не?

Веселин Џелетовић Павлов

САДРЖАЈ

ОВАКО ЈЕ ПОЧЕЛО	5
ЈА, ПРЕД ИКОНОМ	
СВЕТЕ БОГОРОДИЦЕ ТРОЈЕРУЧИЦЕ	7
ЛЕДЕНИ ЉУДИ	9
ГРАД МРТВИХ	10
КЕР	11
ПЕТАК	12
ОПРОСТИ МАЈКО	13
СНЕЖНО ЛЕТО	14
ТО САМ ЈА	15
ТО САМ ЈА	17
ОСМЕХ	18
МОЈЕ, ПСТ!	19
МИРИС	21
ЖИВОТ У НАДИ	22
ПРАВИ ПРИЈАТЕЉИ	23
ПРАВИ ПРИЈАТЕЉИ	25
ДРУГ	26
ХИЈЕНА	27
ПИЈАВИЦЕ	28
О ТЕБИ	29
О ТЕБИ	31
НЕБО	32
ЛАЛА	33
МОМ ПУЖУ	34
ВРЕМЕ ЗА СРЕЋУ	35
ЗБОГОМ	36

ОПРОШТАЈ	37
Как обраћате тебе ты или Вы?	38
ОДЛАЗИ	39
СЕБИЧАН ЧОВЕК	40
ПЕСМА О ВАМА	41
ШИШМИШ	42
МАШИНА	43
ЛУЦИФЕР	44
ЗБОГ ТЕБЕ	45
ГУБИ СЕ	47
КАЖЕШ	48
ГДЕ СИ?	49
ЗА СРБИЈУ	51
ЗА СРБИЈУ	53
ДОМОВИНА	54
КОСОВО	55
СТРАНАЦ	56
ВАСКРС	57
НЕК' БОГ СУДИ	58
НАДА	59
ВИДОВДАН И СВЕТИ САВА	60
И ЖИВОТИЊЕ ЗНАЈУ	62
СРБИЈА	63
ЗЕМЉО МОЈА	64
АНЂЕЛИ	65
АНЂЕЛЧИЋ	67
ОСМЕХ СРЦА МОГ	68
ДЕВОЈЧИЦА	69
О АУТОРУ	70
РЕЦЕНЗИЈА - Веселин Џелетовић Павлов	71